

ตัวร้าย
ต้อง
มา
บทบาท
อยู่ทุกวัน
反派天天想和离
4

พันกวนเกาจ้อคัง 饭团桃子控 เขียน
อวี แป

คำนำ

ในที่สุด 'ตัวร้ายต้องสวมบทบาทอยู่ทุกวัน' ก็ดำเนินเรื่องมาถึงครึ่งทางแล้วค่ะ เป็นอย่างไรบ้างคะกับนางเอกอย่างเงินวังชู นิสัยแสนๆ ร้ายๆ ป่วนดำเนินให้วายวอด เอ๊ย วุ่นวายเสียว่ะ แต่จุดอ่อนเดียวของนางก็คือแพ้วทางคนรูปงาม ยิ่งได้แต่งงานกับเหียนเจี๋ย มองสามีรูปงามทั้งวันทั้งคืนไม่รู้จะเพลินตาสบายใจแค่ไหนนะคะ

ว่ากันด้วยเรื่องความสัมพันธ์พระเอกนางเอกที่ดูก้าวหน้าขึ้นแล้ว ทว่ากับภารกิจที่ระบบมอบหมายให้นางกลับยังทำไม่สำเร็จโดยง่าย การจัดการพวกเจ้าหนูน้ำเต้าของฮ่องเต้นั้นไม่ง่ายเลยล่ะ หมดไปคนหนึ่งก็มีอีกคนมาต่อ การสอบขุนนางก็กำลังใกล้เข้ามา เหียนเจี๋ยจะลบคำครหาแย่ๆ ของตนเองลงได้หรือไม่ ไหนจะต้องมาปวดหัวกับเรื่องชาติกำเนิดและปริศนาใหม่จากท่านปู่ของเงินวังชู หากอยากรู้ว่าเรื่องราวในเล่มนี้จะเป็นอย่างไรระลึกพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"เจ้าหน้าที่หามีเหาะออก ริมฝีปากเป็นสีดำได้อย่างไร"

เงินวังชูแววดาวบูบไหว "แน่นอนว่าอาศัยความนึกคิด ในใจท่าน คิดอะไรก็ย่อมจะออกมาตามนั้น มิเช่นนั้นจะมีเรื่องท้องปดลอมๆ พวกนั้น ได้อย่างไร ในท้องไม่มีทารก ขอเพียงท่านคิดทุกวัน คิดทุกคืน...ก็จะปรากฏ อาการคลื่นไส้อาเจียน ถึงขนาดว่าท้องป่องขึ้นมา ถ้าไม่เชื่อท่านลองหลับตาลง ตอนนี พงสมาริ คิดเรื่องที่ตนเองอยากทำที่สุดในขณะนี้!"

เหยียนเจวี่ยชี้ศีรษะเงินวังชูด้วยความขบขัน แต่ยังคงหลับตาลง ตามที่นางบอก

เขายังไม่ทันฟังพงสมาริก็รู้สึกว่ามีกลิ่นหอมสายหนึ่งโชยมา บนหน้ารู้สึกอุ่นร้อน

เหยียนเจวี่ยตัวสั่นสะท้าน ลืมตาขึ้นในฉับพลัน ใบหน้าของเขา แดงเผือกเหมือนกุ้งสุก

"ยอ...ดวงใจ..."

เหยียนเจวี่ยพูดพลางใช้มือกุมหน้าตนเองไว้ หากเขาเดาไม่ผิด เมื่อครู่นี้...ตรงนี้...เงินวังชูจูบเขา

•

แนะนำตัวละคร

* ช่งชิง/เงินวังซู

อดีตราชินีจอบเงินนามว่าช่งชิง เสียชีวิตจากการถูกโคม่ไฟทับ แล้วทะลุมิติเข้ามาอยู่ในร่างของเงินวังซู ตัวร้ายหญิงในหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลัวอิง' โดยมีระบบช่วยเหลือเพื่อทำตามความปรารถนาของเงินวังซูให้เป็นจริง ปัจจุบันแต่งงานกับเหียนเจวียและคอยช่วยเหลือเขา

* เหียนเจวีย

คุณชายเหียนแห่งจวนผู้กว้าง รูปร่างหล่อเหลาอย่างร้ายกาจ มีชื่อเสียงไม่ค่อยดีนัก เป็นตัวร้ายจากหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลัวอิง' ที่ต่อมาเงินวังซูได้รู้ว่าภายในคือวิญญาณของชายหนุ่มจากโลกเดิมของนางนามว่า 'ฉินเจิน' รักสงบ ไม่ชอบทำร้ายผู้อื่น แต่ก็มีสติปัญญาดีเรียนรู้เร็ว ไม่ยอมตกเป็นเหยื่อผู้ใด

* ฉินเจ้าเออร์

บุตรสาวของฉินปิงรองผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์ สหายของเงินวังซู นิสัยห้าวหาญ ชอบการต่อสู้

* เจียงฉวนอู่

องค์ชายสี่ มักทำศึกอยู่ในสนามรบตลอดปี เป็นคนจิตใจบริสุทธิ์ มีปณิธานยิ่งใหญ่

* เจียงเยี่ยฉิน

องค์ชายเจ็ดในฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน พระเอกในหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลัวอิง' ไม่มีความโดดเด่นมากนักในหมู่องค์ชายทั้งหลาย ไม่ชอบสตรีที่อยู่ในชนบทธรรมเนียม มองว่าน่าเบื่อ

189

กว่าหิมะจะตกในเมืองหลินอันอีกครั้งก็เป็นคืนงานเลี้ยงเทศกาลปีใหม่
ในวังหลวง

"ไยท่านจึงสวมใส่เสื้อผ้าหนาถึงเพียงนี้ หรือว่ามีครรภ์แล้ว
แม่ทัพน้อยนั้นดูแล้วใช้การไม่ได้ เด็กคนนี้เป็นลูกผู้ใดกันล่ะ"

จอกสุราที่เงินวังชูถืออยู่เกิดสั่น สุราบ้วนอุ่นๆ ช่างในกระบอกลงบนโต๊ะ
นางเซ็ดมือก่อนผินหน้าไปมองเหยียนเจวี่ แสร้งทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น
เคราะห์ดีที่องค์ชายสีลากเขาไปดื่มสุราและสนทนากันอยู่อีกด้านหนึ่ง
นานแล้ว

"ไม่สวมใส่หนาเพียงนี้จะให้สวมผ้าบางๆ แล้วหนาวจนปากม่วงเหมือน
ท่านผู้นั้นหรือ ถึงอย่างไรข้าก็ไม่ต้องใช้ความงามเอาใจใครเสียหน่อย"

จินเจ้าเอ๋อรัยยกจอกสุราขึ้นมาชนกับเงินวังชูพลางเอ่ยด้วย
ความประหลาดใจ "ไม่ได้พบกันไม่กี่วัน ไยท่านจึงกลายเป็นคนใจจัดใจดำ

เสียแล้ว ทว่าข้าขอบบะ บอกท่านไปตั้งนานแล้วมิใช่หรือว่าเรื่อง
กุลสตรีพิลึกพิลั่นอะไรนั้นเป็นแค่การทำให้ตนเองอึดอัดคับข้องใจเปล่าๆ
ผู้อื่นชมเจ้าหมื่นคำก็ยิ่งสู้การที่ตนเองมีอิสระมีความสุขหนึ่งวันไม่ได้"

จินเจาเอ๋อร์พูดพลางมองไปทางองค์ชายเจ็ด "อย่างนางนะหรือ
ใช้ความงามเอาใจคน ความงามอยู่ตรงที่ใดกัน กลับเป็นบนหน้าองค์ชายเจ็ด
ต่างหากที่เขียนไว้ว่าตนเองเป็นพวงงามหน้า"

จินจิ้งซู่เฒ่าปาก ไม่ไปสนว่าจินเจาเอ๋อร์จะหลอกล่อเยี่ยงไร นางยังคง
เป็นยอดกุลสตรีอันดับหนึ่งในเมืองหลินอัน การยิ้มไม่เห็นฟันแปดซี่ถือเป็น
คุณธรรมขั้นพื้นฐาน*

กล่าวถึงเรื่องวันนั้นที่เกามู่เจิงอาละวาดอย่างหนักในตำหนักจินหลวน
แตกหักกับผู้เป็นปู่ในที่นั้น จัดการลงโทษญาติพี่น้อง ปกป้องความเป็นธรรม
เปิดโปงเรื่ององค์ชายสามวางแผนกบฏออกมา ตระกูลใหญ่ตระกูลใดเห็นแล้ว
ไม่เอ่ยปากว่านางเป็นหญิงวิปลาสบ้าง

เรื่องนี้หากอยู่ในช่วงเวลาแห่งสันติสุขจะต้องเป็นเรื่องให้พูดถึงได้นาน
สามเดือน ทว่าครั้นการศึกปะทุขึ้น องค์ชายสามกริธาทัพใหญ่ล้อมเมือง
จะยังมีผู้ใดจดจำได้ว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะเกามู่เจิงอีก

พี่ชายไม่รักดีผู้นั้นของนางหัวหลุดจากบ่า สกุลเกาพลอยเดือดร้อน
เพราะเรื่องขององค์ชายสาม ถึงแม้อัศวมหาเสนาบดีเกาจะปราดเปรี๊ยะ
ไม่รู้ใฝ่ยาใดให้ฮ่องเต้กินจึงรักษาตำแหน่งเอาไว้ได้ ทั้งสกุลเกาไม่ถึงขั้น
ล้มครืน แต่ที่สุดแล้วก็ขาดแรงสนับสนุนจากต้าเกาชื่อไป ภาพรวมยังคง

* ยิ้มไม่เห็นฟันแปดซี่เป็นคุณธรรมขั้นพื้นฐาน ใช้เพื่ออธิบายคุณธรรมของผู้หญิง โดยมีที่มาจากคัมภีร์ 'หลุนอวี่
สำหรับสตรี' มีจุดประสงค์หลักเพื่อการสั่งสอนและชี้แนะความประพฤติอันดีงามให้แก่ผู้หญิงตามแนวคิดของ
หลักปรัชญาขงจื๊อ โดยในบทที่หนึ่งของเรื่องการครองตนได้กล่าวไว้ว่า 'ผู้หญิงไม่ควรหันหน้ากลับไปมองด้านหลัง
เวลาพูดไม่ควรขำปากกว้างจนเกินไป ลูกยืนไม่สะบัดชายกระโปรง นั่งลงไม่เขย่าวขาน มีความสุขไม่เหวazeเสียดัง
โมโหไม่ขึ้นเสียง'

เสี่ยหายหน้า

เกามู่เจิงออกตั้ญญต่อผู้เป็นปู่ ไหนเลยจะยังอยู่ในสกุลเกาต่อได้ หลังจากนั้นไม่นานสกุลเกาก็แยกกันเป็นสองบ้านเหมือนกับสกุลเงินอย่างเจี๋ยบๆ กลายเป็นจวนตะวันตกและจวนตะวันออก

จวนตะวันออกมีอัศวมหาเสนาบดีเฝ้าควบคุมดูแล คนส่วนใหญ่อยู่ทางฝั่งนี้ เปลี่ยนมาสนับสนุนเสี่ยวเกาซื่อกับองค์ชายแปด จวนตะวันตกอ่อนแอ มีบิดาของเกามู่เจิงเป็นเจ้าบ้าน สมาชิกล้วนเป็นญาติพี่น้องที่ยังเหลืออยู่ของต้าเกาซื่อ

หลายวันก่อนองค์ชายเจ็ดไปส่งศพพี่ชายเกามู่เจิงเป็นเพื่อนนาง ต่อจากนั้นก็ไปพักฟื้นรักษาอาการป่วยยังหมู่บ้านที่มีบ่อน้ำพุร้อนกับนาง ลั่นปี่ถึงได้รุดกลับมา

เกามู่เจิงสวมกระโปรงยาวสีบัวขาบ ตรงอกห้อยสร้อยประคำ ลีบแปดเม็ดไว้เส้นหนึ่ง ด้านล่างสร้อยมีจี้หยกสีเขียวมรกตอยู่หนึ่งชิ้นซึ่งห้อยพู่สีเดียวกัน ไหนเลยจะยังมีสภาพงามเฟริศแพรวเพชรรินจินดาเต็มตัวเหลืออยู่อีก

เวลาผ่านไปเพียงไม่นาน ทว่าทั้งตัวคนกลับผอมซูบ กลายเป็นคนเย็นชา แผลด้วยกลืนอายโหดร้าย

หลิวอิงนั่งอยู่ข้างกายเกามู่เจิง นางสวมชุดบางสีชมพูดอกไผ่ถึงแสนดูฉลาด กุ๊นขอบด้วยขนสัตว์สีขาว สีหน้าปลื้มปิติ หน้าท้องนางนูนป่องราวกับแค่ขยับเพียงนิดก็จะคันไต่ะที่อยู่เบื้องหน้าให้เคลื่อนไหวได้

ผู้ที่รู้เรื่องจะบอกว่านางตั้งครรรภ์ แต่ผู้ที่ไม่รู้เรื่องอาจหลงนึกว่ามีกระสุนปืนใหญ่อยู่ข้างหน้านาง...ใหญ่กระทั่งนางแทบแบกไม่ไหว

องค์ชายเจ็ดที่เดิมควรนั่งอยู่ตรงนั้นเพื่อรักษาความปลอดภัยระหว่าง

ภรรยา กับ อนุยาม นี่กำลังยก จอกสุรา คารวะ ย่องเต้ ครั้น คึกคัก มาก เข้า ก็ ยัง ทำท่าเหมือน เต่า วายน้ำ อีก สอง ครั้ง สร้าง ความ รื่นเริง แสบ พการี

เกมู่เจิง ไม่ได้ ผืน ทำ ตัว เรียบ ร้อย แต่ อย่าง ไດ หลัวอิง เอง ก็มี ทำ ทาง ผ่อน คลาย รว กับ ว่า นาง ต่าง หาก ที่ เป็น พระ ชาย ของ ศั ชาย เจ็ด

เงิน วัง ชู เห็น แล้ว ยัง ยาก จะ ยก นิ้ว ห้ว แม่ เมื่อ ให้ พวก เขา ทั้ง ครอบ ครัว จาก ใจจริง หรือ นี้ ก็ คือ รัศมี ของ พระ เอนาง เอง ไม่ ว่า กฎ เกณฑ์ จะ ไร พอ อยู่ ต่อ หน้า รัก แท้ ของ พวก เขา ก็ ล้วน ไม่ เรียก ว่า กฎ เกณฑ์!

จิน เจ่า เออร์ เห็น เงิน วัง ชู ดู อย่าง เพลิด เพลิน ก็ กิน น่อง ไก่ ไป ครึ่ง หนึ่ง ก่อน วาง ลง แล้ว เช็ด มือ "ท่าน ไม่ ต้อง มอง แล้ว หาก ยัง มอง อีก เกมู่เจิง คง ได้ ปรี มา หา แน่"

ครั้น นาง พุด จบ เกมู่เจิง ก็ ลูก พรวด ยืน ขึ้น ทัน ที่ หลัวอิง แกว่ ดาว บู ไหว ดึง แขน เสื้อ เกมู่เจิง ไว้ ก่อน จะ ขยับ ท้อง อย่าง ยาก ลำบาก "พี่หญิง จะ ออก ไป ปลด ทุกข์ หรือ ข้า ยาก ขอ ไป ด้วย"

เกมู่เจิง สะบัด แขน เสื้อ ก่อน แค้น เสียง เอ่ย "ข้า นิ่ง กับ เจ้า ก็ เหมือน นิ่ง อยู่ ใน ห้อง ปลด ทุกข์ แล้ว เหม็น เกิน ทน จะ ออก ไป รับ ลม ก็ ยัง ไม่ได้ ไร!"

ผู้ที่ มา ใน วัน นี้ ล้วน เป็น เชื้อ พระ วงศ์ ชน ชั้น สูง หลักๆ ก็มี เจ้า หนู น้ำ เต้า ทั้ง เจ็ด คน ที่ เหลือ อยู่ รวม ถึง นาง ปี่ ศา จน้อย ที่ พวก เขา แต่ง งาน ด้วย และ ยัง มี องค์ หญิง ที่ ปราบ ศจาก ตัว ตน อีก สอง สาม คน กับ พวก ราชนู ตร เขย ที่ เอา แต่ ทำ ตัว พิน อบ พิ เทา แทบ จะ เอา หน้า ผึ่ง ลง ดิน

ด้วย เหตุ นี้ ทั้ง หมด จึง ล้วน นิ่ง อยู่ ใกล้ กัน เป็น พิเศษ

เมื่อ เกมู่เจิง พุด ออก มา เยี่ยง นี้ ทั้ง ดำ หนัก ไหญ่ ก็ เสียบ กริบ ใน ชั่ว พริบตา ก่อน จะ กลับ มา ครั้น เครง ได้ แทบ จะ ใน ทัน ที่

หลัวอิง หน้า แดง เหือก นาง ลูบ หน้า ท้อง ตน เอง ทำ ท่า ทาง ตรง ตาม แบบ

พวกดอกไม้ขาวออกมา นั่นคือตาแดง ก้มหน้า และกัดริมฝีปาก

เงินวังซูเห็นแล้วก็นึกขึ้น นี่กำลังหวานเสน่ห์ให้คนตาบอดดูชัดๆ ไม่เห็นหรือว่าเสียงเย้ยเงินกำลังกระโดดโหยงเหยิงอยู่เบื้องหน้าฮองเต้เหมือนนกยูงรำแพน เหลือแค่จับหัวคนทั้งหลายให้หันไปมองแล้วบอกว่า 'ดูทางนี้ หันมาดูทางนี้สิ อย่าได้ไปดูคึกหลังบ้านของข้าเลย'

"ข้ารู้สึกเสียใจแล้ว เมื่อแรกหากข้าไม่แย่งชิงกับเจ้าก็คงดี" เกามู่เจิงเดินมานั่งลงข้างเงินวังซูโดยไม่บอกไม่กล่าว ยกสุรามารินให้ตนเอง ก่อนพึมพำเสียงเบา

เงินวังซูที่ตาพลางหยิบผ้าเช็ดหน้ามาบังปาก "พระชายาองค์ชายเจ็ดทรงเมาแล้ว สิ่งให้มานำมาสาแก่เฒ่ามาให้จะดีกว่าเพคะ"

เกามู่เจิงส่ายหน้า "ข้าไม่ได้เมา" นางกล่าวต่อว่า "ข้ายังคงชอบพี่เย้ยเงินมาก เสียดายที่ข้าไม่ชอบข้า"

นางพูดพลางมองหน้าห้องโถงโตๆ ของหลัวอิงปราดหนึ่ง ก่อนจะดื่มสุราในจอกรวดเดียวจนเกลี้ยง

"เขาไม่ชอบพระชายาจริงๆ คนมีตาทั่วทั้งเมืองหลินอันล้วนมองเห็น แต่พระชายามาพูดกับพวกหม่อมฉันเพื่ออันใด พวกหม่อมฉันไม่มีปัญญาไปบังคับจับศิระของค์ชายเจ็ดให้ทรงหันมามองพระชายาได้หรอกนะ"

เกามู่เจิงปีบจอกสุราจนเกิดเสียงดังกึก นางหันหน้าไปแค้นเสียง "จินเจ้าเออร์ เจ้าพูดจากระเทปกระเทียบให้มันน้อยหย่น้อยเถอะ เจ้าคิดว่าแต่งงานกับพี่สี่แล้วจะได้ประโยชน์อะไรกระนั้นหรือ พวกเราจะดีจะชั่วก็โตมาด้วยกัน...เจ้าแตกดันข้าเย้ยงี้มีผลดีอะไรต่อเจ้า"

จินเจ้าเออร์เหลืออกตา "พระชายาทรงสอดเท้ามาตรงกลางระหว่างหม่อมฉันกับวังซูคือมีผลดีต่อหม่อมฉัน? ไม่เห็นหรือไรว่าพวกหม่อมฉันสองคน

กำลังคุยกันถูกคอ อีกอย่างพระชายาเองก็ไม่ต้องเสียพระทัยไป หม่อมฉันว่า
สามีของพระชายาก็ไม่ได้ชอบนางคนท้องโตนั้นถึงเพียงนั้นหรอก มีใบบอกว่า
อีกวันสองวันนี้ในจวนจะรับคนใหม่เข้ามาหรือไร อนุเยียนผู้นั้นบิดานาง
เป็นครูฝึกในกองราชองครักษ์ เมื่อก่อนยังเคยมาตีมาตีมาที่จวนหม่อมฉันเลย
หน้าตาดองม่นัก ไม่แพ้พระชายาเสียเลย ในเมื่อพระชายาจะมี 'น้องสาว
คนใหม่' แล้ว ใยต้องทรงแย่งน้องสาวของหม่อมฉันด้วย พวกเราจะดีชั่ว
ก็โตมาด้วยกัน ทรงแย่งของรักของผู้อื่นนับว่าพระชายาไร้ศีลธรรมหรือไม่"

เกามูเง้งแม้แต่อยู่ต่อหน้าฮ่องเต้ยังกล้าเถียง มีหรือนางจะกล้าลั่น
ความแค้นใจนี้ลงไป จึงเงื้อมือหมายจะตบคน ทว่ามือนั้นยังไม่ได้สะบัดลงไป
ก็ถูกเงินวังชูคว้าไว้แล้ว

เงินวังชูเลิกคิ้ว ขณะกำลังจะพูดก็ได้ยินเสียงโครมดังสนั่นหวั่นไหวใน
ตำหนักใหญ่ ตามติดมาด้วยเสียงร้องโหยหวน

เงินวังชูเบือนหน้าไปมอง เห็นเพียงโต๊ะที่เกามูเง้งนั่งอยู่ก่อนหน้านี้
ถูกชนจนพลิกคว่ำ องค์ชายแปดนอนอยู่บนพื้นในสภาพทุลักทุเล มียัง
ถือกระบี่ไว้

นางสูดหายใจเฮือกใหญ่

"ว้าย เลือดเยอะยิ่งนัก!"

190

"ไม่เป็นไรใช่ไหม"

เงินวังซูเผยหน้าขึ้นมองก็เห็นเหยียนเจี๋ยเดินมาหา เขาปรายตามอง
เกามู่เจิงเรียบๆ ปราดหนึ่ง เกามู่เจิงเนื้อตัวลั่นสะท้าน ขนลุกชันไปทั้งร่าง
นางดินหลุดจากมือของเงินวังซูได้ก็เร่งฝีเท้าเดินปลีกตัวไปจากข้างโต๊ะ
"มีข้าอยู่ วังซูจะเป็นอะไรได้" ฉินเจ้าเอ๋อร์จับมือเงินวังซู หยิบผ้าเช็ดหน้า
ของตนเองออกมาเช็ดให้นาง "เรื่องผิดปกติล้วนต้องมีอะไรแอบแฝง นาง
ไม่ได้คุ้นเคยกับท่านเสียหน่อย ไยต้องมานั่งด้วย ท่านลองดูซิว่ามีปัญหา
ตรงที่ใดหรือไม่"

เงินวังซูชอบอุ่นหัวใจ กำลังจะตอบกลับก็พบว่าเหยียนเจี๋ยนั่งลง
ตรงกลางระหว่างนางกับฉินเจ้าเอ๋อร์ด้วยท่าทางไม่ใส่ใจแล้ว "ไม่เป็นไรแน่ละ
ในเมื่อท่านจะถูกตบยังต้องให้วังซูมาปกป้องท่านอยู่เลย"

ฉินเจ้าเอ๋อร์ได้ยินก็โมโหจนหน้าตาบิดเบี้ยว นางถลกแขนเสื้อหมายจะ

เถียงอีก กลับเห็นเงินวังชูท่ามือบอกให้เงียบ จีนเจ้าเอ๋อร์รู้ดีแก้ใจว่ายามนี้มิใช่เวลาให้พวกตนคุยเรื่องไร้สาระกันจึงถลึงตาใส่เหยียนเจี๋ยอย่างดูร้ายหนหนึ่ง จากนั้นยังถลึงตาใส่องค์ชายสี่ที่อยู่ไกลคนละฟากอีกทีหนึ่งด้วยก่อนจะพองแก้มไม่พูดไม่จา

"ไม่นะ! ลูกของข้า เลือดออกมากยิ่งนัก องค์ชาย...องค์ชาย..."

เจียงเยี่ยเงินตะลึงงันเล็กน้อยก่อนจะพุ่งตัวไปยกโต๊ะตัวนั้นออกอุ้มหลัวอิงที่ถูกทับอยู่บนพื้นขึ้นมาพาลางร้องโหวกเหวกทันทที "หมอลหวง...หมอลหวง! เร็วเข้า!"

หมอลหวงที่รออยู่ในตำหนักข้างได้ยินเสียงตะโกนก็เร่งฝีเท้าเดินเข้ามาประสานมือถวายบังคมฮ้องเต้ จากนั้นก็มองหลัวอิงปราดหนึ่งแล้วลงมือตรวจชีพจร "องค์ชายเจ็ด อนุหลัวต้องเตรียมตัวคลอดแล้วพะยะค่ะ"

เจียงเยี่ยเงินหน้าเปลี่ยนสี "ยังไม่ถึงกำหนดเลย..." เขาพุดพาลางประสานมือคารวะหมอลหวง "เช่นนั้นก็ขอฝากท่านด้วยแล้ว"

หมอลหวงมองฮ้องเต้ เห็นเขาพยักหน้าถึงได้ก้มหน้าตอบรับ สั่งให้องครักษ์ในวังสองสามคนนำเกี้ยวมาหามหลัวอิงออกไป

องค์ชายแปดที่ดูไม่ค่อยได้สติทำท่าจะลุกขึ้นยืน แต่กลับถูกเจียงเยี่ยเงินจับทุ่มจนวิ่งเวียนตาลาย เขายี่สิบระชะก่อนลุกขึ้นยืน ครันมองเห็นกองเลือดบนพื้นก็ตื่นกลัวทันควัน "เสด็จพ่อ พี่เจ็ด กระทบ่อมไม่ได้เจตนา กระทบ่อมเองก็ไมรู้ว่ไยตนเองถึงได้ล้มไปได้"

เงินวังชูหรีตพาลางมองเหยียนเจี๋ยปราดหนึ่ง

ตอนที่เกามู่เจิงเดินมาหาก่อนหน้านี้นางกับจีนเจ้าเอ๋อร์ต่างคอยระแวงระวังฝ่ายนั้นอยู่ตลอดจึงไม่เห็นว่าองค์ชายแปดล้มได้อย่างไร

ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้นี้ยังเป็นองค์ชายเจ็ดที่กำลังเล่าเรื่องตลกเพื่อสรรเสริญ

ฮ่องเต้ แล้ววงศ์ชายแปดเข้าไปร่วมวงด้วยยามใด

เหยียนเจวี่ยกกล่าวว่า "เหล่าซีชมว่าเหล่าปามีเพลงกระบี่ดี เหล่าปาจึง
ลำแดงฝีมือให้ชม ทว่าเพิ่งจะถึงกระบวนท่าที่สามก็ล้มเสียแล้ว"

เสี่ยวเกาเฟยที่นั่งอยู่ข้างฮ่องเต้ได้ยืนก็เดินมาทันที "เจ้าเด็กคนนี้
เกิดเรื่องอะไรขึ้น คราวก่อนเจ้าแสดงเพลงกระบี่ชุดนี้ให้แม่ดูบนพื้นหิมะ
ยังยืนได้มั่นคงดีอยู่แท้ๆ เจ้าบาดเจ็บตรงที่ใดหรือไม่ รับผิดชอบต่อพี่เจ็ดของเจ้า
เสีย แม้เด็กคนนี้จะเกิดจากอนุ แต่อย่างไรก็เป็นบุตรคนแรกของเธอ และ
ก็เป็นเด็กที่ต้องเรียกขานกันว่ามารดา เป็นหลานแท้ๆ ของเจ้านะ ต่อให้เจ้า
ไม่เจตนา แต่ที่สุดแล้ว...ก็ต้องรับผิดชอบต่อพี่เจ็ดของเจ้าเร็ว!"

วงศ์ชายแปดปรับสีหน้าเป็นจริงจังก่อนคารวะเจียงเยี่ยเงินทันที
"พี่เจ็ด ล้วนเป็นความผิดของข้า เด็ก..."

เจียงเยี่ยเงินหน้าเสียวคล้ำ เขายกมือประคองวงศ์ชายแปด "น้องแปด
เองก็ทำพลาดไปโดยไม่เจตนา ก่อนหน้านั้นพระอาจารย์หงฮู่เคยทำนายว่า
เด็กคนนี้เป็นคนมีบุญ ถ้าหากว่า...นั่นก็คงเป็นเขาต้องการไปเกิดในที่ที่ดี"

เงินวังซู่ฟังแล้วมองสถานการณ์ตรงหน้าด้วยความขบขัน นางยื่นมือ
ไปวางในฝ่ามือของเหยียนเจวี่แล้วบีบน้อยๆ

เหยียนเจวี่มองนางปราดหนึ่งก่อนพยักหน้าเบาๆ

จินเจ้าเอ๋อร์ที่อยู่ด้านข้างเห็นแล้วก็ถลึงตามองวงศ์ชายสี่ที่ยังคงมุงดู
ความครึกครื้นอยู่กลางตำหนักใหญ่ เจ้าท่อนไม้หน้าหาก็ไม่มีใครจับแต่งงาน
มีหวังต้องอยู่คนเดียวไปชั่วชีวิตแน่ๆ!

ดูอย่างเหยียนเจวี่เขาสิ!

"เออละๆ หยุดขอโทษกันไปขอโทษกันมาได้แล้ว ข้าฟังแล้วเรื่องนี้
มีจุดไม่ชอบมาพากลอยู่จริงๆ ในตำหนักใหญ่นี้จะสู้กันกว่าพื้นหิมะได้หรือ

ถึงเสียวปามีวรยุทธ์เทียบพี่สี่ของเขาไม่ได้ แต่ก็ยังได้รับคำชมจากอาจารย์เป็นประจำ เพลงกระบี่ชุดนี้ข้าเองก็เคยเห็นแล้ว" โทเฮากล่าวพลางหันไปมองฮ่องเต้ "เด็กคนนี้ฝึกฝนทั้งกลางวันกลางคืน แต่กลัวฝ่าบาทจะทรงเห็นจึงไปฝึกอยู่ที่ตำหนักข้า หมายร่อทำให้ฝ่าบาททรงโสมนัสในงานเลี้ยงคืนนี้ แล้วอยู่ดีๆ เกิดล้มได้อย่างไร เหยียบถูกอะไรเข้าหรือไม่ เสียวปาเจ้าเด็กคนนี้เป็นคนจริงใจเหมือนกับฝ่าบาทเมื่อครั้งทรงพระเยาว์ เรื่องนี้ยังไม่ทันได้ความกระจ่างกลับให้ก้มหัวก่อนแล้ว..."

เจียงเยี่ยเงินได้ยินก็พยักหน้าตาม "นิสัยของน้องแปดกระหม่อมรู้ดีกว่าใคร ระวังพื้นรองเท้าเจ้าหน้อย อย่าได้หกล้มอีก"

องค์ชายแปดหน้าเปลี่ยนสีในทันใด กลายเป็นไม่น่ามองยิ่งยวด

เสียวเกาเฟยมองเจียงเยี่ยเงินปราดหนึ่งด้วยสายตาลึกซึ้ง ก่อนจะกล่าวกับมามาที่ข้างกายว่า "ยังมัวยืนท้อมือทำอะไร ไปยกม้านั่งมาสิ ไม่เห็นหรือว่าองค์ชายแปดเพิ่งจะหกล้ม ไม่รู้ว่าเจ็บตรงที่ใด กระแทกถูกตรงจุดใดหรือไม่!"

"เสด็จแม่ ไม่ต้องยกเก้าอี้แล้ว เมื่อครู่นี้ถูกโต๊ะกระแทกขา เพียงเจ็บเล็กน้อยเท่านั้นเอง ไม่เป็นไรพะย่ะค่ะ" องค์ชายแปดพูดพลางยกขาขึ้นอย่างติดขัดอยู่บ้าง

เสียวเกาเฟยก้มหน้ามองแล้วส่งเสียงอุทาน "ตายจริง! พื้นรองเท้าเจ้ามีไข่มุกติดอยู่เม็ดหนึ่ง คิดว่าเมื่อครู่คงจะเหยียบลงไปถึงได้สิน!"

นางพูดพลางออกแรงแ่งไข่มุกเม็ดยุ้นให้คนทั้งหลายดู "ฝ่าบาทงานเลี้ยงวันนี้ฮ่องเฮาทรงจัดขึ้นด้วยพระองค์เอง หม่อมฉันคอยช่วยอยู่ข้างๆ ในตำหนักใหญ่นี้ แม้ตรวจดูไม่ถึงสิบรอบก็ต้องถึงเก้ารอบ กระทั่งผมสักรเส้นก็ไม่มีเกินมา อยู่ดีๆ ปาหลวงจะเหยียบไข่มุกเข้าได้อย่างไร พระองค์

ต้องทรงตรวจสอบให้ตื่นเพคะ ดูว่าเป็นผู้ใดต้องการทำร้ายเขา อีกทั้ง
อนุหลัวนางนั้น..."

ครั้นสองเฮาได้ฟังว่าเรื่องถูกโยงมาถึงตนเองก็พูดคล้อยตามทันที
"เกาเฟยพูดได้ถูกต้อง"

ฮ่องเต้มองไปยังไข่มุกเม็ดนั้นทีหนึ่ง ก่อนจะมองไปที่องค์ชายแปด
"พอแล้ว จะเรื่องใหญ่เพียงใดกันเชียว วันนี้เป็นงานเลี้ยงคืนเทศกาลปีใหม่
แต่ละคนปล่อยเรื่องใดผ่านไปได้ก็จงปล่อยผ่านไป ครอบครัวย่อมต้องกัน
จึงจะรุ่งเรือง เจ้าเจ็ดมิใช่บอกแล้วหรือว่าเด็กคนนั้นเป็นคนมีบุญ เราเห็นว่า
อนุหลัwuผู้นั้นมีรูปร่างแข็งแรง สภาพครรภักดีมาโดยตลอด เด็กจะต้องคลอด
ออกมาอย่างปลอดภัยได้แน่นอน"

บนตำหนักใหญ่นี้มีสตรีอยู่มากมาย จะมีคนเผลอทำไข่มุกตกไป
สักเม็ดหนึ่งก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ปกติ ผู้ที่ทำตกไว้เพียงทำผิดไปโดยมิได้ตั้งใจ
ปาหาลงยังไม่มีเจตนา ฉะนั้นไม่ต้องวุ่นวายเรื่องนี้แล้ว"

คนทั้งหลายได้ยินเช่นนั้นก็ร้องขึ้นอย่างพร้อมเพรียงว่า "เป็น
พระมหารุกุนาธิคุณ!"

เงินวังซู่เองก็ประสานมือถวายบังคมตามพลางหันหน้าไปลอบยิ้มให้
เหยียนเจวี่ ปากขยับเป็นคำพูดไร้เสียงว่า 'สาม สอง หนึ่ง มาแล้ว!'

"ฝ่าบาท! ไข่มุกเม็ดนี้ม่เจิงเห็นแล้วดูคุณตา ให้ม่เจิงดูสักหน่อย
ได้หรือไม่เพคะ"

เป็นไปตามคาด เสียงของเกามู่เจิงดังขึ้นในตำหนักใหญ่

จินเจ้าเออร์เห็นแล้วก็บีบจอกสุราเงินในมือจนบุบ "ข้าว่าแล้ว
เรื่องผิดปกติก็น่าต้องมีอะไรแอบแฝง ไม่รู้ว่านางจะพูดเรื่องเหลวไหลอันใด
อีก! วังซู่..."

เงินวังชูสายหน้าเบาๆ ให้อีกฝ่าย ทำมือบอกให้เจียบ
แต่เกรงว่าปกติตัวเงินวังชูคงจะโอบอ้อมอารีเกินไปถึงได้ถูกคนดูถูก
เข้าแล้ว!

คดอ้าย

191

เสี่ยวเกาเฟยลังเลอยู่ชั่วประเดี๋ยว สุดท้ายยังคงยื่นไข่มุกเม็ดนั้นให้
เกามู่เจิง

เกามู่เจิงหยิบไข่มุกมาลูบคลำในมือสองสามทีก่อนคืนให้เสี่ยวเกาเฟยไป
ด้วยความอาลัยอาวรณ์ "ไข่มุกเม็ดนี้ดำขลับ ไม่มีตำหนิแม้แต่กระพิกเดียว
หายากยิ่งนัก เป็นของบรรณาการจากอำเภอู๋หย่าในปีนี้ ทั้งหมด
มีสิบแปดเม็ด ร้อยด้วยด้ายทอง ตัวจี๊เป็นหยกกลมเหลืองลายมังกรหงส์
ถวายสิริมงคล ทั้งยังได้ขอให้พระอาจารย์หงษ์ช่วยทำพิธี ให้ชื่อว่า 'ทองคำ'
มีฤทธิ์ช่วยปัดเป่าสิ่งชั่วร้ายและช่วยให้จิตใจสงบ"

เกามู่เจิงพูดพลางชี้สร้อยประจำที่ห้อยอยู่ตรงหน้าอกตนเอง "ฝ่าบาท
ทรงกตัญญู ได้นำสร้อยนั้นไปถวายไทเฮา มู่เจิงสะสมไข่มุกมาตั้งแต่เล็ก
พอได้เห็นก็รู้สึกชมชอบหมดใจ จึงกราบทูลขอจากไทเฮาเป็นจำนวนมาก
สุดท้ายไทเฮาตรัสว่าได้พระราชทานให้ผู้อื่นแล้ว มู่เจิงถึงได้เลิกบเร้า

ไข่มุกสีดำเช่นนี้พบเจอได้น้อยมาก เป็นสาเหตุที่มู่เจิงเห็นแล้วจดจำได้ในทันที

ไทเฮารับฟังแล้วก็กวักมือเรียกเกามู่เจิง เกามู่เจิงเดินไปหาอย่างว่าง่าย ใช้สองมือยื่นไข่มุกไปให้ไทเฮา

"อา ข้านี้ก็ได้แล้ว มีสร้อยประคำมุกอยู่เส้นหนึ่งจริง ๆ ไม่กล่าวถึงว่า ไข่มุกนี้ล้ำค่าหรือไม่ แต่สีดำของมันไม่เหมาะสมกับหญิงสาว ข้าจึงมิได้ให้ไป ต่อมา..."

ไทเฮาพูดพลางล้งเล็กล็กน้อย ผินหน้ามองไปยังเสี้ยวเกาเฟย "ต่อมา ระยะเวลาหนึ่งเจ้ามิใช่ป่วยอดๆ แอดๆ ประจำหรือไร บอกว่าตกกลางคืน ชอบได้ยินเสียงแมวร้อง จุดกำยานสงบใจก็ยังนอนหลับไม่สนิท ข้าจึงใช้ให้ ภูมามานำสร้อยไปส่งให้เจ้า"

คราวนี้เสี้ยวเกาเฟยถึงนึกขึ้นได้ นางหน้าเปลี่ยนสีไปเล็กน้อย "ไทเฮา หม่อมฉันสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของไทเฮา เมื่ออาการดีขึ้นแล้วจึงได้ เก็บสร้อยนี้เข้าหีบ มิกลำนำออกมาใช้ส่งเดช ต่อมาขณะเขียนจู่จ้อออกเรือน พี่หญิงน้องหญิงในวังล้วนเดิมสินเดิมให้เขียนจู่ หม่อมฉันรื้อหีบจนทั่วก็ยังไม่หาของดีอะไรไม่ได้จึงนึกถึงสร้อยประคำนี้และได้นำมันมาเดิมสินเดิม ส่งออกไปกับของพระราชทานจากฝ่าบาทและไทเฮา หม่อมฉันนำของ พระราชทานจากไทเฮาไปมอบต่อให้เขียนจู่โดยพลการ ถือว่ามีความผิด โดยแท้"

นางพูดพลางมองไปทางเกามู่เจิง "หญิงสาวอายุน้อยนี้ช่างตาดีนัก ไม่เหมือนกับข้า ข้าถือไข่มุกนั้นอยู่ในมือแท้ๆ ยังจำไม่ได้เลย ไข่มุกสีดำ ที่เหมือนกันทุกกระเบียดนิ้วสิบแปดเม็ดนี้หาได้ยากจริงๆ ทว่าหากอยู่ลำพัง เม็ดเดียวก็มีได้หายากปานนั้น ถึงแม้จะเป็นของเขียนจู่ แต่ถ้าดินทอง ไม่แน่นอนหากินหลุดกระจายลงพื้นได้เช่นกัน วันนี้เป็นงานเลี้ยงคืนเทศกาลปีใหม่

ฝ่าบาทตรัสแล้วว่าให้ถือความปรองดองเป็นสำคัญ"

เกามู่เจิงได้ยินก็หัวเราะขึ้นเสียงเบา "เกาเพยตรัสถูกต้อง มู่เจิงเพียงเห็นของที่ไผ่ผืนมานานจึงได้หักห้ามตนเองไม่เข้าไปชั่วขณะเท่านั้น เพคะ" นางพุดพลางหันมามองเงินวังซู "เซี่ยนจู่ ไผ่ภูนี้มู่เจิงชอบยิ่งนักขอเก็บไว้ได้หรือไม่"

เงินวังซูรู้สึกถึงสายตาที่มองมาของคนทั้งหลายก็ทำเสียงจุกปากในใจนี่คือไม่พบกันสามวันก็ทำให้คนต้องมองกันใหม่แท้ๆ เซียว

เกามู่เจิงที่เป็นดั่งประตักผู้นี้ไม่ได้พบกันพักเดียว ก้าวหน้าแล้วจริงๆ

คนในที่นี้ไม่มีใครโง่เขลา ต่อให้พิสูจน์ได้ว่าสรว้อยประคำมุกเส้นนั้นเป็นของเงินวังซูแล้วอย่างไร นางสาวสามารถบอกได้ว่าเธอทำหายไป ถูกคนขโมยไป...หรือไม่ก็คืนทองขาด ไผ่ภูนอนนิ่งๆ อยู่บนพื้น องค์ชายแปดเดินมาเหยียบเองจะโทษผู้ใดได้

เจตนาโยนออกไปหรือไม่นั้นก็แล้วแต่คนจะคิดแล้ว

เงินวังซูหมุนกำไลหยกบนข้อมือ

คำแก้ตัวที่ตนอยากพูดล้นถูกพวกนางพูดไปหมดแล้ว ตนยังจะพูดอะไรได้

เงินวังซูยิ้มก่อนหรีดตาลง ยืนขึ้นถามด้วยความสงสัย "พระชายาองค์ชายเจ็ดทรงเหมือนกำลังมองหาอะไรอยู่"

นางพุดพลางเข่ากระโปรงตนเอง จี้หยกพกบนตัวส่งเสียงกระทบกันแต่ไม่มีสิ่งใดตกลงมา

คนอื่นๆ ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก ฉินเจาเอ๋อร์ที่นั่งอยู่ข้างเงินวังซูกลับมีเพลิงโทสะลุกโชนแล้ว นางเข้าใจแล้วว่าเหตุใดเมื่อครู่นี้เกามู่เจิงต้องเดินมานั่งลงข้างเงินวังซู นางมาเพื่อซ่อนไผ่ภู ยัดของใจโยนความผิดใส่

เงินวังขุนนางเอง

หากเงินวังขุนนางเป็นคณโอง ลูกขึ้นมามอบในยามนี้ เกรงว่าไข่มุกดำที่เหมือนกันกับเม็ดที่อยู่ใต้รองเท้าของข้าพเจ้าจะแตกหักกระเด็นนี้คงได้ร่วงลงมาแล้ว

"แม้ไข่มุกดำเม็ดนี้จะเป็นของชั้นเลิศเช่นกัน แต่มีไข่มุกจากสร้อยเส้นที่เกาะเพยประทานให้หม่อมฉัน เพราะฉะนั้นหากพระชายาองค์ชายเจ็ดต้องการก็ควรถามเจ้าของของมันจึงจะถูก"

เงินวังขุนนางก็เดินไปกลางตำหนักใหญ่ ก่อนถวายบังคมน้อยๆ ต่อเสวยเกาะเพย "ช่วงก่อนวังขุนนางได้รับความหวาดผวา ผันเห็นงูทุกวัน โชคดีเหลือเกินที่เกาะเพยประทานสร้อยประคำมุกมาให้ถึงสามารถนอนหลับได้

วังขุนนางประคำไปพลาถสดมณเฑียรไปพลาถ กลับค้นพบว่า มีเรื่องหนึ่งที่เกรงว่าพระชายาองค์ชายเจ็ดคงจะจำคลาดเคลื่อนไป สร้อยประคำมุกเส้นนั้นมิได้มีสิบแปดเม็ด แต่มีสิบหกเม็ดต่างหาก จะว่าไปแล้วในเรื่องนี้ยังมีเรื่องตราตรึงใจอยู่ด้วย!"

ฮองเต๋ที่นั่นอยู่นี้ก็อยากรู้ขึ้นมา "อ้อ เรื่องนี้ยังมีเรื่องราวยู่อีก" เขากล่าวพลางกวักมือเรียกเหยียนเจวี่ "เจ้าเด็กคนนี้ ไยจึงไปนั่งไกลปานนั้นเล่า เมื่อครู่เราหาคนตีมันด้วยกลับไม่เห็นเจ้าเลย วันนี้เป็นงานเลี้ยงคืนเทศกาลปีใหม่ แต่ไหนแต่ไรมาเราล้วนต้องทดสอบบทเรียนของเหล่าบุตรชาย จะว่าไปได้ยลวิชากระบี่ของเสี่ยวปาแล้ว ประเดี๋ยวต้องดูของเจวี่เออร์ด้วยจึงจะถูก"

ฮองเต๋กล่าวจบก็ชี้เหยียนเจวี่พลางเอ่ยกับไทเฮา "เด็กคนนี้นั้นะพรินตาเดียวกับโต๋ใหญ่แล้ว ตอนยังเล็กยังเคยปัสสาวะในอ้อมแขนเราเลย ขวัญกล้าเทียมฟ้า บัดนี้กลับรู้มารยาทเสียแล้ว เรื่องวรยุทธ์นั้นไม่ต้องพูดถึง

เลย แม้แต่การสอบเคอจวีรอปพิเศษเขาก็ยังร่วมเข้าสอบมาแล้ว หากสอบได้จ้วงหยวนก็คงจะทำเอาบรรดาบุตรชายเราดูอ่อนด้อยกันหมด"

ไทเฮานิ่งงั้นไปเล็กน้อย ก่อนจะยกมือปิดปากส่งเสียงหัวเราะออกมาทันที "ถึงอย่างไรในสายพระเนตรฝ่าบาทเจี๋ยเอ๋อร์กี้ดีไปเสียทุกอย่าง วังซูกำลังจะเล่าเรื่อง มาขัดจังหวะได้อย่างไร เอาล่ะๆ แต่ละคนก็อย่ามัวยืນนิ่งอยู่เลย วันนี้เป็นงานเลี้ยงคืนเทศกาลปีใหม่ อย่าปล่อยให้สุราอาหารเย็นชืดเสียหมด"

เฉินวังซูหุบตาลง ก่อนมองไทเฮาปราดหนึ่งแล้วเล่าต่อว่า "อ้าเกอจุหยาสสามารถเก็บไข่มุกได้จำนวนมาก โดยมีสี่ชาวสีชมพูเป็นหลัก สี่ดำมีผู้น้อยนัก ปีนี้มหายักษ์ได้หายักษ์มาถึงสามตัว เป็นสี่ชาวหิมะทั้งตัว ปราศจากตำหนิ แค่เห็นก็รู้ว่าในนั้นต้องมีสมบัติล้ำค่า ชาวประมงแฉะออกดูหอยยักษ์สามตัวนั้นมีไข่มุกสีดำอยู่ตัวละหกเม็ด กลมกลิ้งไร้ตำหนิ สีสนแวววาวงาม พุทธศาสนามีธาตุสิบแปด แบ่งเป็นอินทรียัก อายตนะหก วิญญาณหก สร้อยประจำส่วนใหญ่มีสิบแปดเม็ดซึ่งถือเป็นจิตวิญญาณแห่งพุทธ

ครั้นไข่มุกสีดำสิบแปดเม็ดนี้ปรากฏออกมา นายอ้าเกอจุหยาก็กำหนดให้มันเป็นของบรรณาการ ส่งมอบให้ช่างมุกหญิงนามหนานเกอนำไปดูแลและใช้ดินทองร้อยมันทันที พอได้ไข่มุกดำนี้มาหนานเกอก็ทั้งดีใจ ทั้งทุกใจ ดีใจนั้นเข้าใจไม่ยาก แต่สำหรับเรื่องทุกใจเล่า...

ที่ห้ามารดาของหนานเกอผู้นั้นป่วยหนัก ใกล้จะลาโลกเต็มที หมอเขียนใบสั่งยาให้ แต่ต้องใช้ของดำเก้าอย่างเป็นกระสายยา หนานเกอหากระดองหมีก หางดำ ถั่วเหลืองผิวดำ...จนได้มาแปดชนิดจากเก้าชนิดแล้ว ขาดก็แค่ชนิดที่สำคัญที่สุด

หนานเกอกัตัญญเป็นที่สุด จึงลอบนำไข่มุกเม็ดหนึ่งมารักษามารดา
ของนาง แต่ของบรรณาการหายไปหนึ่งเม็ดนายอำเภอมีหรือจะไม่โกรธ
แน่นอนว่าย่อมจะเอาผิดสถานหนักกับหนานเกอ แต่ในเวลาตัวเอง
พระอาจารย์หงฮ่วยกลับกล่าวว่าพระพุทธรองค์ทรงเมตตา ไข่มุกนี้เดิมที่
มิได้เป็นลูกประคำ แต่เพราะมีความกัตัญญของหนานเกอ ทำให้ไข่มุกนี้
เป็นคุณ ทว่าสิบเจ็ดเม็ดไม่สมบูรณ์ พระอาจารย์หงฮ่วยจึงนำอีกเม็ดไปถวาย
ให้วัด นำสิบหกเม็ดที่เหลือมาร้อยแล้วใส่จี้หยกกลมเหลืองลายมังกรหงส์
เข้าไป เมื่อรวมจิตใจที่กัตัญญแล้วก็จะครบสิบแปด"

192

เฉินหวังซูเล่าจบก็มองไปยังเกามู่เจิง อีกฝ่ายยืนอยู่ตรงนั้น เห็นได้ชัดว่า
คาดไม่ถึงที่เรื่องราวกลายเป็นทิศทางนี้

เรื่องที่เจ้าคิดไม่ถึงยังกำลังรออยู่ข้างหลัง! ไม่หัดประมาณกำลังของ
แขนขาเล็กๆ นั้นของเจ้าเสียบ้าง ทั้งที่เห็นข้าเป็นยอดเขาตระหง่านปานนี้
ก็ยังคงล้ามาพุงชน นั้นเรียกว่ากลัวตนเองจะกระตุกไม่หักชัฏๆ!

"เยี่ยงงชอบมังกร* แม้จะไม่เคยเห็นมังกรตัวจริง แต่ก็สามารถเล่าเรื่อง
ใหญ่โตของมังกรได้อย่างชัดแจ้ง พระชายาองค์ชายเจ็ดสะสมสร้อยประจำ
นางจะเคยได้ยินเรื่องนี้กระมัง กระบี่ยังมีชื่อ สร้อยประจำอันมีจิตวิญญาณนี้
ย่อมจะมีเรื่องราวเช่นกัน ทว่า..." เฉินหวังซูหรีตา "ในจวนของพระชายา
องค์ชายเจ็ดมีของสะสมอยู่นับไม่ถ้วน การจำผิดไปก็เป็นเรื่องธรรมดา

* เยี่ยงงชอบมังกร เป็นสำนวน เปรียบเปรยถึงคนที่ภายนอกแสดงออกว่าชอบบางอย่าง แต่อันที่จริง
ไม่ได้ชอบและอาจถึงขั้นหวาดกลัว มีเรื่องเล่าว่าในสมัยขุนซิวมีนายอำเภออยู่คนหนึ่ง ผู้คนเรียกขานว่าเยี่ยง เขา
แสดงออกว่าชอบมังกรมาก ชาวของเครื่องใช้ต่างๆ ล้วนมีรูปมังกร มังกรตัวจริงบนฟ้าได้ยินเรื่องนี้จึงลงมาหาเขา
ครั้งมาถึงก็ยื่นหัวเข้าไปทางหน้าต่าง เยี่ยงเห็นแล้วกลัวตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ

สร้อยประคำนั้นยังวางอยู่ข้างหมอนข้า มันมีลึบหกเม็ดหรือลึบแปดเม็ด กันแน่นบนสมุดรายการของบรรณาการจากอำเภอยุทธยา มีบันทึกไว้อย่างชัดเจน อีกทั้งในจวนมีธรรมเนียมสืบทอดกันมาว่าเครื่องประดับอันเป็นสินเดิมนี้หากพังแล้วไม่ควรซ่อม ให้หาสาวใช้ที่ดูแลเครื่องประดับมาจัดการวาดแบบตามรูปแบบเดิม จะได้ให้ช่างทำขึ้นใหม่ตามรูปแบบนั้น ฉะนั้นไข่มุกเม็ดนี้ย่อมจะไม่ใช่ของข้า หากพระชายาองค์ชายเจ็ดอยากได้ก็ควรถามเจ้าของของมันจึงจะถูก!"

เงินวังชูพุดจบก็ถวายบังคมต่อฮ่องเต้ ก่อนเอ่ยบอกด้วยท่าทางดงามหยาดยิ้ม "ฝ่าบาท วังชูเล่าจบแล้วพะคะ"

ฮ่องเต้ปรายตามองเงินวังชูปราดหนึ่ง ก่อนพยักหน้าอย่างอ่อนโยนราวกับว่าเหยียนเจี๋ยกับเงินวังชูเป็นแก้วตาดวงใจของเขาจริงๆ

เงินวังชูเห็นแล้วหวิดจะสำรอกข้าวเย็นออกมา

อะไรเรียกว่า 'สุภาพบุรุษจอมปลอม' ภายนอกดูดีมีศีลธรรม ก็นี่อย่างไรเล่า! ไม่แน่ว่าคนผู้นี้จะเป็นศัตรูผู้สังหารมารดาของเหยียนเจี๋ยก็เป็นได้ ถึงจะไม่ใช่ ผู้ที่ส่งคนมาลอบสังหารเหยียนเจี๋ยตลอดหลายปีมานี้ก็ขาด 'ผิงอ๋อง' ที่จ้องอยากได้สมบัติตาเป็นมันไปไม่ได้

เพียงแต่มีใครสวมหน้ากากไม่เป็นบ้าง

"ถึงกับยังมีเรื่องพรรคนี่ด้วย? สมแล้วที่พระอาจารย์หนึ่งอยู่เป็นภิกษุขึ้นสูงผู้บรรลุนิพพาน สำหรับพวกเราไข่มุกนี้เป็นเพียงของเล่น แต่สำหรับหนานเกอผู้นั้นกลับเป็นของช่วยชีวิต ความกตัญญูนำคุณธรรมทั้งปวง!"

เงินวังชูพยักหน้า ถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ก่อนมองเกามู่เจิงด้วยรอยยิ้มละไม

เรื่องในวันนั้นนางมองได้ทะลุปรุโปร่ง พอแม่ลูกสกุลเกาแยกตัวออกมาสู่

ด้วยตนเองแล้วความทะเยอทะยานกลับยิ่งเพิ่มมากขึ้น

เจียงเยี่ยเงินมีฐานะเป็นองค์ชาย เดิมที่ไม่จำเป็นต้องไปส่งศพ เป็นเพื่อนเกามู่เจิง และยังไม่จำเป็นต้องโยนงานทิ้งเพื่อตามนางไปพักฟื้น รักษาอาการป่วยที่หมู่บ้านนอกเมือง บุรุษที่ทำเยี่ยงนี้หนึ่งคือทำเพื่อความรัก สองคือทำเพื่อผลประโยชน์ ซึ่งเห็นได้ชัดเจนยิ่งว่าเจียงเยี่ยเงินหาได้ไม่มีตรีใด ๆ ต่อแม่นางเกาไม่

ถ้าเช่นนั้นก็เป็นการทำเพื่อผลประโยชน์ แม่ลูกสกุลเกาแยกตัวออกมา ยามนี้ไม่มีอัศวมหาเสนาบดีเกาคอยนั่งบังการ เห็นได้ชัดว่าอ่อนกำลังลง บ้างแล้ว แต่ต้าเกาซื้อกับองค์ชายสามหยั่งรากในราชสำนักมาหลายปี อุบายและเส้นสายมีอาจดูเบาได้ องค์ชายสามมาตกม้าตายกะทันหัน ต้าเกาซื้อยังไม่ทันได้ใช้ไฟที่ซ่อนไว้ก็ตามบุตรชายไปแล้ว

ต้าเกาซื้อและเสี่ยวเกาซื้อต่างมีบุตรชายหนึ่งคน เดิมทีก็มีแผนการ คิดคำนวณอยู่ในใจ มิเช่นนั้นตอนแรกคงไม่ยอมให้องค์ชายแปดแต่งงาน กับเกามู่เจิง แม้ว่าบัดนี้ต้าเกาซื้อจะล้มลงแล้ว แต่คนในกลุ่มนั้นที่ไม่อยาก สันนิษฐานคู่ต่อสู้เก่าก็มีอยู่พอสมควร

และอำนาจในส่วนนี้ก็ล้วนถูกสกุลเกาจวนตะวันตกรับเอาไปทั้งหมด เจียงเยี่ยเงินมีปณิธานอันยิ่งใหญ่ ย่อมจะยอมทำตัวเป็นรองเพื่ออนาคต ขณะนี้ไม่ว่าเขาจะชอบหรือชิงมากเพียงไรก็ล้วนไม่มีเหตุผลให้พานาง เข้าวังมาทำให้เกามู่เจิงรำคาญใจ

มิเช่นนั้นที่ทำตัวเป็นลูกเต่าไปก่อนหน้านี้อาจจะมีเสียเปล่าหรือไร เช่นนั้นในเรื่องนี้ย่อมจะมีเบื้องลึกเบื้องหลัง

นี่ก็คือสาเหตุว่าโฉนเงินวังสูงถึงเริ่มจับตามองพวกนางตั้งแต่เข้ามา ในตำหนักใหญ่

ก่อนหน้านี้เงินวังซุนนำเรื่องที่ระบบแจ่งมารวมกัน รวมถึงเรื่องที่ว่า หลิวอิงคลอดบุตรชายในคืนหิมะตก จึงสงสัยว่าเจียงเยี่ยเงินพาหลิวอิงเข้าวัง มาด้วยเพราะอยากให้อีกฝ่ายคลอดลูกในวังตอนงานเลี้ยงคืนเทศกาลปีใหม่ เช่นนี้แม้เด็กที่ออกมาจะเกิดจากอนุ แต่ก็ถือว่าเป็นเด็กที่มีบุญ

แต่ครั้นเกามู่เจิงพุ่งตรงมาหาเงินวังซุนก็เพิ่มความตื่นตัวขึ้นเป็น สิบสองส่วน เห็นที่ทั้งครอบครัววงศ์ชายเจ็ดจะล้วนแต่ใจใหญ่ เขาไม่พอใจ แค่ยิงเกาทัณฑ์ดอกเดียวได้นกสองตัว เขาแทบอยากจะทำดอกเดียวให้ได้เป็น ผลไม้เสียบไม้

น่าเสียดายที่นางเงินวังซุนมิใช่ผลไม้ นางเป็นก้อนเหล็ก คิดจะมา ทะนางเช่นนี้ช่างไม่กลัวฟันตนเองหลุดเอาเสียเลย

เงินวังซุนคิดว่าเรื่องสรว้อยประคำมุกนี้บางทีอาจไม่ใช่ความคิดของ เกามู่เจิง เนื่องจากเกามู่เจิงผู้นี้มีความกล้าแต่ไร้แผนการ มุทะลุรู้ความ อย่างยิ่ง ไม่มีทางคิดอุบายเทียมเกรี้ยมปານนี้ออกมาได้

หากเงินวังซุนไม่เคยจับสรว้อยประคำมุกเส้นนั้นมาก่อน ไม่รู้ว่า มีไข่มุกทั้งหมดสิบหกเม็ด เมื่อถูกคนนำมาใช้เป็นหลักฐานก็อดเยียม ไปเลย

อยู่ดีๆ สรว้อยประคำสิบแปดเม็ดหายไปสองเม็ดได้อย่างไร

เม็ดหนึ่งอยู่ใต้เท้าองค์ชายแปด อีกเม็ดถูกเกามู่เจิงถือโอกาสซ่อนไว้ใน ตัวนาง

ครั้นนึกถึงช่วงที่องค์ชายแปดล้มไปกระแทกหลังอิง เงินวังซุนก็ต้อง อูทานในใจอีกครั้ง

ข้ามาแคว้นต้าจินนานเพียงนี้ยังไม่เคยเห็นคนที่โลภปานนี้เลย

นี่พวกเขาต้องการยิงเกาทัณฑ์ดอกเดียวได้นกสามตัวนี่!

สถานการณ์ในราชสำนักปัจจุบันนี้ยังดูคลุมเครือ เหล่ามังกรไร้จำฝูง
สองได้รับเอาบทเรียนจากประสบการณ์ในอดีตมาใช้ มิได้เมตตาใคร
เป็นพิเศษ ตำแหน่งรัชทายาทนี้ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครก็ได้ทั้งนั้น

หากเจียงเยี่ยนเงินต้องการการสนับสนุนจากอัครมหาเสนาบดีเกา
อุปสรรคแรกก็คือองค์ชายแปด

หากองค์ชายแปดไม่สามารถขึ้นเป็นรัชทายาทได้แล้ว เช่นนั้นสกุลเกา
ควรจะสนับสนุนผู้ใด และสนับสนุนได้เพียงใครเท่านั้น

นั่นย่อมจะต้องสนับสนุนบุตรชายของสกุลเกา องค์ชายเจ็ดเจียงเยี่ยนเงิน
อย่างน้อยถ้าเขาได้ขึ้นครองราชย์ ฮองเฮาก็สกุลเกา ในตัวรัชทายาท
ภายภาคหน้าก็มีเลือดของสกุลเกาไหลเวียนอยู่

ทว่าจำต้องรักษาท่าทีให้ดี หากพวกเขาทำองค์ชายแปดตายไป
ก็เท่ากับจะมีความแค้นที่มีอาจปลดปล่อยได้กับสกุลเกา เกิดกินแหนง
แคลงใจกัน แต่ถ้าอยู่ดีๆ องค์ชายแปดก็ถูกกำหนดให้ไว้ร่วสนากับ
ตำแหน่งใหญ่เล่า...

เงินวังซุกคิดพลางมองขาขององค์ชายแปด

แม้คนในที่นี้จะได้พูดอะไร แต่ล้วนมองออกกันทั้งนั้นว่าขาของ
องค์ชายแปดผิดปกติ ก่อนหน้านั้นเกามู่เจิงต้องการดูใต้รองเท้าเขา เขา
หมดทางเลือกจึงต้องขอขาดูพื้นรองเท้าตนเอง

องค์ชายแปดมีโรคภัยที่บอกใครไม่ได้

นี่ต่างหากที่เป็นเกาทัณฑ์ดอกสำคัญที่สุดที่องค์ชายเจ็ดยิงออกไปใน
คืนนี้ ส่วนที่ยิงพุ่งมาทางนางนั้นก็แค่ทำได้จึงทำ เล่งงานนางได้เท่าไรก็ทำไป
เท่านั้น มาคิดดูดีๆ เป็นไปได้แทบจะเต็มร้อยว่าเจียงเยี่ยนเงินกับเกามู่เจิง
รวมถึงหลิวอิงต่างจับมือสมัครสมานสามัคคีกันเป็นการชั่วคราว

ให้ตายสิ พอได้นอนคุยกันบนเตียงเรื่องของขวัญถูกสับเปลี่ยนในคืนวันแต่งงานวันนั้นก็ได้รับการแถลงไขแล้ว คนทั้งสามจะต้องมีศัตรูคู่แค้นร่วมกัน ผู้ใดขัดหูขัดตาที่สุด นั้นย่อมจะเป็นนางอยู่แล้ว!

เฮ้อ ดาราสาวเดินไปที่ใดล้วนเป็นเป้าดึงดูดสายตาคนจริง ๆ เลิศเลอเกินไปถึงน้ำหงุดหงิด

เกมู่เจิงได้ยินดังนั้นก็นำเปลี่ยนสีไปเล็กน้อย กัดริมฝีปาก ก่อนคารวะต่อเงินวังซู "เป็นข้าตัดสินโดยคิดไปเองแล้ว เจ้าอย่าได้โมโห เรื่องนี้น่าจะเป็นเพียงเรื่องบังเอิญเท่านั้น ข้าจริงจังจนเป็นนิสัย หวังว่าเจ้าจะให้ภัยด้วย"

นี่เงินวังซูกำลังอวดว่าในจวนของตนเองแม้แต่สาวใช้ก็ยังวาดภาพเขียนอักษรได้หรือ มิเช่นนั้นคนจวนใดกินอิ่มแล้วไม่มีงานทำ ข้ายังมานั่งวาดแบบอีก!

นางขอโทษเสร็จ ยิ่งคิดก็ยิ่งโมโห ยังอ้าปากอยากจะทำ พูด กลับถูกเจียงเยี่ยเงินห้ามไว้ "เขียนรูปรดอภัยด้วย"

เดิมทีเงินวังซูก็มีได้เป็นเป้าหมายหลัก หากยังบีบคั้นคนต่อไปก็จะดูชัดเจนเกินไป ทำให้คนเกิดความเคลงใจได้

เกมู่เจิงเผลอปาก ไม่พูดไม่จาแล้ว

เงินวังซูยิ้มก่อนหมุนตัวกลับไปโต๊ะตนเอง หยิบจอกสุราขึ้นมา "เทศกาลปีใหม่วันนี้เป็นวันมงคล มีเรื่องอันใดเกิดขึ้น ต้มสักจอกก็มีโชคลีคลายได้แล้วหรือ พระชายาองค์ชายเจ็ดควรดื่มกับวังซูจึงจะถูก"

ฮ้องเต๋ฟังแล้วก็หัวเราะออกมาดังลั่น "วังซูพูดได้ดี อย่ามัวแต่ห่วงว้ายกับไข่มุกไม่กี่เม็ดนั่นเลย ทุกคนยกจอกมาร่วมดื่มกันเถิด"

เกมู่เจิงหันไปรินสุราก่อนยกจอกแกงหน้าดื่มรวดเดียวจนเกลี้ยง

จากนั้นก็สะบัดแขนเสื้อทีหนึ่ง

ดิ่ง ได้ยินเพียงเสียงไข่มุกตกพื้นดังใสเสนาะเพราะพริ้ง...

เงินวังซู่กั่มหน้ามอง ไข่มุกสีดำเม็ดหนึ่งกระดอนขึ้นลงอยู่ข้างกาย

เกามู่เจิงสองสามที ก่อนจะกลิ้งไปหยุดอยู่ข้างเท้าองค์ชายเจ็ด

"พระชายาองค์ชายเจ็ด ไข่มุกของพระชายาหล่นแล้ว"

พันกวนเกาจื่อถ่ง

193

เกามู่เจิงมองแชนเสื้อของตนเองตามจิตได้สำนึก ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไร
ที่ช่องใส่ของตรงแชนเสื้อขาดเป็นรู

นางฟ่งปราดไปข้างหน้าหมายจะเก็บไข่มุกสีดำเม็ดนั้นบนพื้นขึ้นมา
ทว่าช้าเกินไป องค์ชายแปดกั้มตัวลง ยืนสองนิ้วออกไปคืบไข่มุกขึ้นมาแล้ว

เกามู่เจิงถอยหลังไปก้าวหนึ่ง เหลือบมองเหยียนเจี๋ยกับเงินวังซู
คราหนึ่งด้วยอาการหวาดหวั่นลนลาน

เงินวังซูยืนอยู่ตรงนั้น ท่าทางว่านอนสอนง่ายประหนึ่งเด็กน้อย
ที่ถูกอบรมสั่งสอนมาอย่างดี เหยียนเจี๋ยมุ่นหัวคิ้วไม่ชอบใจ เขา
คืบกับแก้มให้นาง ทำประหนึ่งรอบข้างไม่มีผู้คนอยู่...ราวกับว่าพวกเขา
ไม่ได้อยู่ในตำแหน่งใหญ่ แต่เป็นในเรือนของพวกเขาเองต่างหาก

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกามู่เจิงทำลงไปเมื่อครูนี้นึกว่าตนเองวางแผน
มาเป็นอย่างดีแล้ว แต่ในสายตาผู้อื่นกลับเหมือนเป็นฝุ่นบนเสื้อผ้าก็มีปาน

แค่บัดสั๊กหน้อยฝุ่นก็หายไปแล้ว

เกามู่เจิงใจหายวาบ ยกมือปิดแขนเสื้อ "เจ้าคงจะมองผิดไปแล้ว ไข่มุกเม็ดนั้นข้าก็ไม่รู้เช่นกันว่ามาจากที่ใด จู่ๆ ก็กระดอนออกมา ทำเอา ข้าตกใจนัก หากเหยียบมันเข้าเกรงว่าคงได้หกล้มอีกเป็นแน่"

องค์ชายแปดหยิบไข่มุกเม็ดนั้นขึ้นมา จากนั้นเลียนอย่างท่าทางของ เกามู่เจิงก่อนหน้านี้ ส่องมันกับแสงไฟ ก่อนจะเดินมาหยุดเบื้องหน้าเงินว่งซู แล้วกล่าวว่า "ท่านอาหญิง ท่านดูที่ ไข่มุกเม็ดนี้เหมือนกับเม็ดก่อนหน้านี้ หรือไม่ หากมีม้าม้าดำสองตัวข้ายังพอแยกแยะได้ แต่ไข่มุกนี้วันแต่จะเป็น คนละสี มีเช่นนั้นข้าก็แยกไม่ออก"

เขาพูดพลางยึดไข่มุกเม็ดนั้นเข้ามาในมือเงินว่งซู ก่อนจะ หันหน้าไปมองเกามู่เจิง "เกามู่เจิง! เจ้าอย่านึกนะว่าเจ้าเป็นสตรีแล้ว ข้าจะไม่กล้าชกเจ้า ข้าอยากชกเจ้ามานานแล้ว!"

เขาพูดพลางถลกแขนเสื้อ ฟุ้งตัวไปหาเกามู่เจิงราวกับวัวคลั่งตัวหนึ่ง
อย่าว่าแต่คนอื่นๆ ในที่นี้เลย แม้แต่เงินว่งซูก็กยังถูกการกระทำนี้
ขององค์ชายแปดทำเอาปากอ้าตาค้าง

นางรู้เพียงว่าในอดีตองค์ชายแปดกับเหยียนเจวียต่างก็เป็น
พวกชนชั้นสูงมั่งคั่งที่ไม่เอาการเอางาน ชื่อเสียงไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย
แต่นางคิดไม่ถึงสักนิดว่าเจ้าคนผู้นี้จะถึงกับไม่ได้เรื่องปานนี้

เกามู่เจิงตกใจจนใบหน้าแดงตามถอดสี รีบวิ่งไปอยู่ข้างหลังองค์ชายเจ็ด
เจียงเยี่ยนเงินไหนเลยจะเคยเห็นภาพเยี่ยงนี้จึงเก็บกระป๋าวที่ข้างเท้าขึ้นมา
ตั้งท่าป้องกัน "น้องแปด เจ้าเสียสติไปแล้วหรือ นี่จะทำอะไร"

"เหล่าปา!" ฮ้องเต้ตวาดออกมาด้วยความโกรธ

องค์ชายแปดชกหมดไปถึงหน้ากระป๋าวแล้วกลับพลันชะงักก็กรี๊ดแล้ว

ก็ร้องให้ออกมา

เงินวังซุ่มปากกระตุก มองไปยังจินเจ้าเออร์ ปากของจินเจ้าเออร์ กระตุกจนเหมือนจะเป็นลมชักแล้ว วิธีร้องไห้โง่เงาที่เคยได้เปิดหูเปิดตามาก่อน เขาร้องให้สะอึกสะอื้นตลอดทั้งเช้า แม้แต่เจดีย์เหลยเฟิง* ยังจะถูกล้างตาเขาท่วมจนมิด

องค์ชายแปดน้ำตาไหลพรากๆ "เสด็จพ่อ กระหม่อมคับข้องใจ กระหม่อมกับเกามู่เจิงโตมาด้วยกัน ตอนเทศกาลไหว้พระจันทร์ เสด็จพ่อทรงมอบขนมไหว้พระจันทร์ให้พวกกระหม่อม บอกว่าในนั้นมีเพียงชิ้นเดียวที่เป็นไส้เนื้อกวาง

กระหม่อมโชคดีหยิบได้ชิ้นนั้นมา ตนเองกินไปได้ครึ่งหนึ่งก็ต้องเหลือให้เกามู่เจิงอีกครึ่งหนึ่ง ทั้งๆ ที่ตอนแรกกำหนดการแต่งงานไว้แล้ว แต่มู่เจิงกลับจะแต่งกับพี่เจ็ดให้ได้ พี่น้องคนใดในเมืองหลินอันไม่หัวเราะเยาะว่ากระหม่อมเป็นเจ้าโง่ถูกสวมเขาบ้าง

เรื่องนี้กระหม่อมยอมทน คิดเสียว่านางเป็นเหมือนพี่สาวแท้ๆ ของกระหม่อม ยามนางแต่งงานกระหม่อมก็ได้นำเอาของที่พระองค์พระราชทานมาตลอดหลายปีเต็มเป็นสินเดิมให้นางด้วย"

องค์ชายแปดหันไปมองเกามู่เจิง "เกามู่เจิง เจ้าบอกมา ข้าเคยทำความผิดใดต่อเจ้า! เจ้าถึงได้ทำร้ายข้าเยี่ยงนี้ เจ้ามองสองตานี้ของข้านะ มันมีตาขาวใหญ่กว่าเจ้าหรือไร ข้ามองเห็นชัดกับตา ไช้มุกเม้นนั้นถูกสะบัดออกมาจากในแขนเสื้อของเจ้า ก่อนหน้าที่ข้าจะหกล้มตรงนี้ วุ่นวายยุ่งเหยิง พี่สะใภ้ห้ากับพี่สะใภ้หกที่นั่งอยู่ด้านข้างล้วนขยับที่นั่งแล้ว

* เจดีย์เหลยเฟิง เดิมถูกสร้างขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 977 โดยกษัตริย์พระองค์หนึ่งของแคว้นอู๋เยวี่ หนึ่งในสิบแคว้นของยุคห้าราชวงศ์สิบแคว้น ณ บริเวณเนินเขาทางทิศใต้ของทะเลสาบซีหู โดยจุดประสงค์หลักก็เพื่อเก็บรักษาพระเกศาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเฉลิมฉลองที่สนมเอกให้กำเนิดบุตรชาย แต่ด้วยเวลาที่ยาวนานทำให้เจดีย์องค์เดิมพังลงมา ต่อมาได้มีการสร้างเจดีย์ขึ้นใหม่ครอบเจดีย์องค์เดิม

มีเจ้าเป็นสตรีอยู่เพียงคนเดียว ไม่ใช่ของเจ้าแล้วจะเป็นของผู้ใด คิดว่าใครเป็นคนโง่กัน!" พูดจบเขาก็คำรามลั่น

เฉินหวังซูรู้สึกว่ายาวเวลาถัดไปองค์ชายแปดคงจะพุ่งตัวไปคว้าไหล์เกามู่เจิงไว้แล้วจับนางเขย่าไปมาไม่หยุดเพื่อแสดงความเจ็บใจและความเดือดดาลของตนเอง

ฝีมือการแสดงระดับราชานักรบคำรามนี้ช่างชวนให้คนต้องทอดถอนใจว่า... ได้มาเห็นเช่นนี้ก็เพียงพอแล้วจริงๆ

เฉินหวังซูคิดพลางมองฮ่องเต้ปราชญ์หนึ่ง ชิงแก่ผู้นี้เกิดบิดเบี้ยวผิดพลาดจากตรงที่ใดกันแน่ เจ้าหนูน้ำเต้าทั้งแปดถึงได้ไม่มีใครปกติเลยสักคน! ดูเจ้าหนูน้ำเต้าคนอื่นๆ สี ท่าทางเหมือนบอกว่าดีกันเลยทีเดียว มีความสุขบนความทุกข์ผู้อื่นทั้งนั้น

"ท่านอาหญิง ท่านดูเสร็จหรือยัง มันเหมือนกันใช่หรือไม่"

เจ้าหนูน้ำเต้าผู้เป็นราชานักรบคำรามมองมา เฉินหวังซูที่ถือไข่มุกเม็ดนั้นอยู่ก็ร่างกายโง่งน หัวใจจะเย็นไม่อยู่ เหยียนเจวียที่ยืนอยู่ข้างนางรีบยื่นมือมาโอบไว้ไม่ปล่อยยให้นางล้มลงพื้น

เกือบไปแล้ว! รับทันพอดี! เหยียนเจวียเหวี่ยงเข็มฝ่ามือ

เฉินหวังซูปรายตามองเขาที่หนึ่ง วางใจเถอะ ก็แค่หงายไปด้านหลัง สีสับห่าองศา ข้าไม่ล้มแน่!

"นี่...เหมือนกันจริงๆ...เพียงแต่หม่อมฉันไม่เข้าใจ เมื่อครู่นี้พระชายาองค์ชายเจ็ดพูดอยู่ตลอดว่าไข่มุกที่ทำร้ายคนนั้นเป็นไข่มุกในสร้อยเส้นที่เกาเฟยประทานให้หม่อมฉัน หากเป็นคนที่ไม่รู้เรื่องจะมีความคิดเยี่ยงนี้ก็มีแปลก แต่พระชายาองค์ชายเจ็ด ไข่มุกที่เหมือนกันทุกกระเปียดนี้นี้ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อของท่านชัดๆ ท่านรู้ว่ามันอยู่ที่ใด แล้วไยยังต้องพูดโยง

มาถึงหม่อมฉันด้วย"

นางพุดพลางยกมือปิดปาก เหลือบมองคราบเลือดบนพื้นด้วยความตกตะลึง

"ประเดี๋ยวเกาเพย หม่อมฉันขอยืมไข่มุกในมือของท่านมาดูสักหน่อยได้หรือไม่เพคะ...หม่อมฉันพบว่าบนไข่มุกเม็ดนี้มีรอยประหลาดอยู่ น่าจะเคยผ่านการเลี่ยมด้วยดินทอง หากบนเม็ดนั้นมีเหมือนกัน ก็เป็นไปได้สูงว่าไข่มุกสองเม็ดนี้จะถูกคนดึงออกมาจากเครื่องประดับสักชิ้นหนึ่ง...ปกติแล้วขั้นตอนการเลี่ยมเครื่องประดับให้ไข่มุกไม่หลุดร่วงมักจะกดทับไข่มุกไว้จนแน่น นานวันเข้าก็จะปรากฏรอยกดขึ้นมา"

เกาเพยรีบจับไข่มุกในมือตนเองขึ้นดู ครั้นแล้วก็อุทานออกมา "มีจริงๆ ด้วย!"

นางพุดพลางยื่นไข่มุกเม็ดนั้นให้เงินวังซู

ไข่มุกสีดำขลับทั้งสองเม็ดวางอยู่บนมือชาวผ่องอ่อนนุ่มของเงินวังซู ขนาดเท่ากัน สีสนความมันเงาเท่ากัน มีรอยกดจางๆ อยู่ตรงตำแหน่งเดียวกัน ไม่ว่าใครมาดูก็ต้องบอกว่าเป็นคู่แห่งโชคชะตา

เงินวังซูยกมือขึ้น นำไข่มุกคู่นี้ไปวางบนโต๊ะของฮ่องเต้ จากนั้นก็หมุนตัวไปมองเกามู่เจิง "พระชายาองค์ชายเจ็ด คราวนี้ถึงตาหม่อมฉันถามบ้างแล้ว พระชายากับหม่อมฉันไม่มีความแค้นเคืองต่อกัน ไยท่านจึงต้องการทำร้ายหม่อมฉัน"

นางพุดพลางก้มหน้าลง ก่อนจะมองเหยียนเจวียปราวหนึ่งอย่างระมัดระวัง

เหยียนเจวียพยักหน้า

เงินวังซูคล้ายได้รับกำลังใจจึงเงยหน้าขึ้นมา "หม่อมฉันยังไม่เข้าใจว่า

เหตุใดพระชายาต้องทรงจงใจทำให้องค์ชายแปดล้ม ทำให้หนูหลัวต้องคลอดก่อนกำหนด อีกทั้งเหตุใดต้องปล่อยให้องค์ชายเจ็ดรวมถึงทุกคนรู้สึกว่าเรื่องอำนหิตนี้เป็นฝีมือของหม่อมฉัน ทำเช่นนั้นมิผลดีอะไรต่อพระชายาเล่า"

เกามู่เจิงได้ยินว่าจากนี้ก็ราวกับเป็นคนจมน้ำที่คว่ำขนไม้ลอยน้ำไว้ได้ จึงพูดต่อจากเงินวังงู่ทันทึ่ "ไชนะสิ ทำเช่นนั้นมิผลดีอะไรต่อข้า เด็กคนนั้นก็เป็นลูกของพี่เยี่ยเงิน อยู่ดีๆ เหตุใดข้าต้องทำร้ายเด็กด้วย

ต่อให้ข้าซังที่เด็กเป็นลูกอนุ แต่ข้าก็ไม่ได้ชิงเวลาถึงขั้นทำร้ายนางจนตายต่อหน้าธารกำนัลมากมาย น้องแปดใกล้ชิดสนิทสนมกับข้ามาแต่ไหนแต่ไร ข้ากับจวนอยู่กั่วงงของพวกเจ้าก็มิมีความเค้นต่อกัน ข้าคงกินอื่่มากไปกระมังเลยมาทำเรื่องพวกนี้"

เงินวังงู่ดูเวลาเล็กน้อย ก่อนนับในใจ สาม สอง หนึ่ง!

หมอตาแยคนหนึ่งรีบร้อนวิ่งเข้ามาจากหน้าประตู กล่าวด้วยสีหน้าปีติยินดีว่า "ยินดีด้วยเพคะฯ องค์ชายเจ็ดทรงได้โอรส วันสิ้นปีเพ็งจะผ่านพ้นไป เด็กคนนี้คลอดในวันปีใหม่ ถือเป็นมงคลเพคะ!"

เงินวังงู่กระตุกมุมปาก พลันเงยหน้าขึ้นร่ำพิ้งร่ำพันกับตนเอง "อย่างนี้เ็นเอง มีบุตรชายในเร็ววัน"

反派天天想和离 4
Fan Pai Tian Tian Xiang He Li 4

ตัวร้ายต้องสวมบทบาทอยู่ทุกวัน 4
พันถวนเถาจื่อคัง เขียน
อวี๋ แปด

จำนวน 368 หน้า
ราคา 399 บาท

反派天天想和离

Volume 04

All rights reserved

Original story and characters created

and copyright © Author: 饭团桃子控 Fan Tuan Tao Zi Kong

Thai edition rights under license granted by 上海玄霆娱乐信息科技有限公司
(Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2023 Jamsai Publishing Co., Ltd.

© 2023 Ink Stone Entertainment Co., Ltd. All Rights Reserved.

Thai publication rights arranged with China Literature
by Ink Stone Entertainment Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3105-6

ภาพประกอบ 南山归鱼
ออกแบบฟอนต์ Zinlin Xin

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

เจ้าหนูน้ำเต้าคนที่สามถูกจัดการในที่สุด คลื่นลมในราชสำนักกำลังเปลี่ยนพัน
ใครจะนึกว่าคนที่ขี้อีเกาส์ในราชบัลลังก์มากที่สุดจะมาสะดุดและมีจุดจบลงเช่นนี้
กว่าสำหรับเงินวังซูที่หน้าเซด้าแห่งขึ้นฟ้า ความปรารถนาจะเป็นใหญ่ในวันหน้ายังคงมี
แต่นางยังต้องก้าวข้ามพวกเจ้าหนูน้ำเต้าเจ็ดคนนั้นอีก

โศกยิ่งดีที่นางมีลามี่พู่จามล้ำแสนประเสริฐ
เขากำลังสับสนว้าวใจเสียใจไม่เอาไหนและมานะบากบั่นกับการสอบขุนนาง
ยอมอดหลับอดนอนอ่านตำราขำขันวันข้ามคืน
จดวนการเข้าหอไปอย่างไม่มีการกำหนด
ถ้าเขาบ่มั่นถึงเพียงนี้แล้วยังสอบไม่ได้อีก
การเสียสละคำกินอันหวานชื่นของนางไปไ้ว่าสูญเปล่าหรือไร!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูเล่มก่อนด้วยใจ
โทร. 02 840 4800
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านเล่มนี้

ทดลองอ่าน

ผกก.ทำรัก

ISBN 978-616-06-3105-6

ราคา 399 บาท